

Sygnatura akt I C 188/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Grzegorz Wesołowski**

Protokolant: Katarzyna Czerniawska

po rozpoznaniu w dniu 06 lipca 2015 r. w Ząbkowicach Śląskich

sprawy z powództwa: **(...) (Luxembourg) SA w Luksemburgu**

przeciwko **A. T.**

- o zapłatę 2 055,52 zł

oddala powództwo.

Sygnatura akt I C 188/15

UZASADNIENIE

Powód (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w L. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego A. T. kwoty 2055,52 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12.02.2015 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że na podstawie umowy cesji z dnia 21.07.2014 r. nabył od wierzyciela pierwotnego (...) Sp. z o.o. wierzytelność w stosunku do pozwanego z tytułu świadczonych mu usług telekomunikacyjnych. Powód podał również, że na podstawie zawartej umowy wierzyciel pierwotny wystawił na rzecz strony pozwanej dokumenty księgowe, według specyfikacji: (...) z dnia 24.03.2013 r. na kwotę (...),1 zł, płatna do 08.04.2013 r. Powód wyjaśnił dodatkowo, że dochodzona kwota wynika z częściowych należności na które opiewa wskazany dokument księgowy powiększonych o naliczoną kwotę odsetek. Powód podał także, że kwota zadłużenia strony pozwanej na dzień wytoczenia powództwa wynosi 2055,52 zł i obejmuje niezapłaconą należność wynikającą z wystawionych przez wierzyciela pierwotnego faktury/noty w wysokości (...),1 zł i skapitalizowanych odsetek naliczonych od dnia następnego po dniu wymagalności roszczenia do dnia wytoczenia powództwa w kwocie 388,42 zł.

Pozwany nie stawiał się na rozprawie i nie złożył wyjaśnień.

Wobec braku jakichkolwiek dowodów w sprawie, a nadto w sytuacji gdy przytoczone w pozwie okoliczności budziły wątpliwości (brak przyczyn wystawienia noty stanowiącej podstawę roszczenia) nie było możliwe ustalenie stanu faktycznego sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 19.02.2015 r. wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym przekazał niniejszą sprawę do Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że „przytoczone przez powoda okoliczności budzą wątpliwości – nie wskazano przyczyn wystawienia noty stanowiącej podstawę roszczenia”.

Nakaz zapłaty nie może być wydany, gdy uzasadnienie pozwu jest tego rodzaju, że przytoczone przez powoda okoliczności budzą wątpliwość. Zachodzi wówczas konieczność weryfikacji twierdzeń powoda w toku postępowania dowodowego oraz w świetle twierdzeń pozwanego.

Profesjonalny pełnomocnik powoda będący adwokatem otrzymał powyższe postanowienie (art. 505³³ § 2 k.p.c.). Postanowienie to stanowiło wyraz merytorycznej oceny pozwu (na danym etapie postępowania) w świetle przesłanek zawartych w art. 499 k.p.c. **Pełnomocnik powoda już wtedy wiedział, iż przytoczone przez niego w pozwie twierdzenia nie są wystarczające, gdyż Sąd powziął co do nich wątpliwości jednak mimo to nie uznał za stosowne aby przedstawić Sądowi wyjaśnienia które mogłyby rozwiązać powstałe wątpliwości.**

Sąd Rejonowy właściwości ogólnej tj. Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich orzekając wyrokiem zaocznym znajdował się w takiej samej sytuacji co Sąd rozpoznający sprawę w elektronicznym postępowaniu upominawczym tj. miał ocenić zasadność powództwa na podstawie dokładnie tych samych twierdzeń.

Powód w pozwie podał jedynie, że wierzyciel pierwotny wystawił na rzecz strony pozwanej dokumenty księgowe według specyfikacji nota nr(...) z dnia 24.03.2013 r. na kwotę (...),1 zł, płatna do 08.04.2013 r. Powód podał również, że dochodzona kwota wynika z częściowych należności na które opiewa wskazany dokument księgowy powiększonych o naliczoną kwotę odsetek. **Powód nie podał jednak przyczyn wystawienia w/w noty, nie podał również rodzaju i wysokości odsetek naliczonych na kwotę 388,42 zł.**

Zgodnie z treścią art. 339 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Utrwalony w judykaturze i niekwestionowany w nauce jest pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (orzeczenie SN z dnia 29 maja 1958 r., 1 CR 969/57, OSNC 1960, nr 1, poz. 14; wyroki SN: z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, nr 7-8, poz. 108; z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka 1997, nr 10, s. 44; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddala powództwo. Sąd nie może więc przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości.

Skoro z treści pozwu nie wynikała jasna i niebudząca zastrzeżeń wersja wydarzeń, które doprowadziły do powstania roszczenia, a więc nie zostały nawet podniesione niezbędne dla uzasadnienia roszczeń powoda twierdzenia, to powództwo podlegało oddaleniu w całości choćby już z tej przyczyny .

Wskazać jednocześnie należy, że strona powodowa wnosząc o zapłatę należności **powinna już w pozwie zawnioskować wszelkie dowody, by wykazać zasadność swego roszczenia.** Natomiast powód w pozwie w liście dowodów powołał jedynie umowę z dnia 22.01.2013 r., umowę z dnia 21.07.2014 r., fakturę (...) -MP z dnia 24.03.2013 r. i zawiadomienie o cesji wraz wezwaniem do zapłaty. **Powód nie zawnioskował przy tym o dopuszczenie dowodu z dokumentu który wskazałby przyczynę wystawienia przedmiotowej faktury.** W liście dowodów wskazanej w pozwie brak także dokumentu/dokumentów które wskazywałyby na

częstkowe należności z których składa się wystawiona faktura mimo, iż w pozwie powód podał, że kwota dochodzona pozwem składa się właśnie z cząstkowych należności.

Art. 6 k.c. stanowi, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Według zaś art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Zgodnie zaś z art. 217 § 1 k.p.c. **strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody** na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej.

Natomiast art. 210 § 1 zd. 1 k.p.c. **rozprawa odbywa się w ten sposób**, że po wywołaniu sprawy strony - najpierw powód, a potem pozwany - zgłaszają ustnie swe żądania i wnioski oraz **przedstawiają twierdzenia i dowody na ich poparcie**

W niniejszej sprawie **odbyły się dwie rozprawy** – w dniu 27.04.2015 r. oraz w dniu 06.07.2015 r. **Pełnomocnik** powoda adw. M. G. **otrzymała zawiadomienia o terminach rozprawy** wyznaczonych przez Sąd, co wynika ze zwrotnych potwierdzeń odbioru zawiadomień. Pełnomocnik powoda nie stawiał się na żadnym z tych terminów nie podając usprawiedliwienia. Pełnomocnik nie uprzedził również Sądu, iż nie zamierza się pojawić na wyznaczonych rozprawach, co mogłoby spowodować zmianę wyznaczonego terminu na dogodniejszy dla pełnomocnika powoda.

Nieznana Sądowi jest przyczyna dla której pełnomocnik powoda zrezygnował z możliwości stawienia się na w/w rozprawach i przytoczenia okoliczności faktycznych i dowodów na uzasadnienie roszczeń reprezentowanej przez niego strony. Faktem zaś jest, iż przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki jest nie tyle jej prawem czy obowiązkiem procesowym, co ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony nakazuje jej podjąć wszelkie czynności procesowe w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne. Ponadto to powód ponosił ryzyko ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia niebudzących wątpliwości twierdzeń oraz dowodów.

Jednocześnie, **cały czas należy mieć na uwadze, że w przypadku profesjonalnego pełnomocnika należy stosować, rzecz jasna, wyższy, uwzględniający jego fachowość standard postępowania.**

Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.).

Ponadto, należy mieć na uwadze, że skoro pełnomocnik powoda nie zamierzał reprezentować interesów swojego mocodawcy na wyznaczonych przez Sąd rozprawach, powinien był zgłosić znane sobie twierdzenia i przedłożyć posiadane dowody z chwilą gdy uzyskał informację o wyznaczonym terminie pierwszej rozprawy. Strona sama, a zwłaszcza reprezentujący ją profesjonalny pełnomocnik, musi pilnować dopełnienia obowiązków procesowych spoczywających na niej. Jeżeli ich nie wypełni, ponosi skutki prawne swych zaniedbań.

Już przecież w momencie otrzymania zawiadomienia o wyznaczeniu pierwszego terminu rozprawy oraz zawiadomienia o kolejnej rozprawie pełnomocnik powoda miał świadomość, że prowadzona przez niego sprawa będzie rozpoznawana w postępowaniu procesowym, a więc, że dalsze postępowanie (po zakończeniu elektronicznego postępowania upominawczego) toczyć się będzie według przepisów o procesie, zgodnie z regułami obowiązującymi w tym postępowaniu.

Fakt, że w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód nie dołącza do pozwu dowodów nie oznacza, że zasada ta będzie miała zastosowanie po przekazaniu sprawy do Sądu właściwości ogólnej, które to postępowanie rządzi się odrębnymi regułami. W każdym rodzaju postępowania rozpoznawczego, z wyłączeniem elektronicznego

postępowania upominawczego, do akt sprawy powinny być złożone dowody na poparcie twierdzeń pozwu, jednak powód nie wykonał tego obowiązku, w związku z tym ponosi ujemne konsekwencje w zakresie oceny zebranego materiału dowodowego.

Zasada pełnej kontynuacji postępowania po przekazaniu sprawy do sądu właściwości ogólnej oznacza, że pozew podlega uzupełnieniu w zakresie pełnomocnictwa, jego odpisu i opłaty od pozwu oraz tylko tych braków formalnych, które uniemożliwiają nadanie sprawie dalszego biegu. Niezłożenie dowodów dla poparcia twierdzeń pozwu nie jest brakiem formalnym pozwu, nie ma więc możliwości aby Sąd wezwał pełnomocnika o uzupełnienie pozwu przez przedłożenie dowodów w sprawie.

Oprócz stanowiska zaprezentowanego powyżej, istnieje podgląd wyrażony przez Sąd Okręgowy w Świdnicy w uzasadnieniu wyroku wydanego w sprawie

II Ca 541/15, zgodnie z którym „po zmianie przepisu art. 505³⁷ k.p.c., po przekazaniu sprawy do Sądu właściwości ogólnej, powód nie ma już obowiązku złożenia załączników wskazanych w pozwie, natomiast z utrwalonego orzecznictwa wynika, że w takiej sytuacji przewodniczący wzywa stronę powodową do uzupełnienia braków w trybie art. 130 k.p.c. przez złożenie pozwu z załącznikami...” z którym to poglądem Sąd rozpoznający niniejszą sprawę nie może się zgodzić z oczywistych względów. Brak jest również orzecznictwa, a w szczególności utrwalonego orzecznictwa, które nakazywałoby stosowanie art. 130 k.p.c. w sprawach przekazanych z (...) do sądu właściwości ogólnej.

Ponadto, art. 505³⁷ § 1 k.p.c. w brzmieniu ustalonym ustawą z 09.01.2009 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw stanowił, że po przekazaniu sprawy w przypadkach wskazanych w art. 505³³, 505³⁴ oraz 505³⁶ k.p.c. przewodniczący wzywa powoda do usunięcia braków formalnych pozwu oraz uzupełnienia pozwu, w sposób odpowiedni dla postępowania, w którym sprawa będzie rozpoznana - w terminie dwutygodniowym od daty doręczenia wezwania. W przypadku nieusunięcia braków formalnych pozwu sąd umarza postępowanie. To w poprzednim stanie prawnym Sąd wzywał powoda do przedłożenia odpisu pozwu wraz z załącznikami. Nowelizacja tego przepisu (Dz.U. 2013.654) wyeliminowała z treści tego przepisu fragment mówiący o obowiązku wzywania powoda do uzupełnienia pozwu, w sposób odpowiedni dla postępowania, w którym sprawa będzie rozpoznana. Intencją ustawodawcy było więc zaprzestanie praktyki dokonywania tej czynności. Obecnie Sąd nie ma obowiązku wezwania powoda do przedłożenia ani odpisu pozwu ani załączników do pozwu.

Podkreślić również należy, że złożoność wymiaru sprawiedliwości powoduje, że o efektywności pracy sądów decydują nie tylko wysiłki podejmowane przez same sądy, ale że jest ona w poważnej mierze zależna od należytego wypełniania swych obowiązków przez samych uczestników postępowania, od ich sumiennosci i rzetelności działania, w tym działania uczestników postępowania przyczyniają się do sprawnego i prawidłowego przebiegu określonych faz postępowania. Szybkość i sprawność postępowania, determinujące efektywność udzielanej w postępowaniu cywilnym ochrony prawnej, uzależnione są w dużej mierze od tego, w jaki sposób i w jakim czasie strony i uczestnicy postępowania przedstawiają sądowi materiał procesowy (twierdzenia o okolicznościach faktycznych i wnioski dowodowe).

Tymczasem strona powodowa oparła swoje roszczenie jedynie na twierdzeniach które w ocenie Sądu wywołują wątpliwości zarówno co do istnienia zobowiązania jak i co do wysokości dochodzonej należności, nie powołała ani nie przedłożyła wymaganych dokumentów, chociaż miała do tego sposobność.

Dlatego, biorąc pod uwagę powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.